

PORTANTVEU

Evelia Boal n.º 25
(abans Alt i S. Pece)

Telèfon
21596

del Casal Nacionalista d'Esquerra

del Districte IV

ANY II (SEGONA EPOCA) // BARCELONA, FEBRER DEL 1938 // NUM. 14

inicial

“El derecho al pataleo”

Per Abelard Mas i Petrus

Aquest mot, molt popular fora de Catalunya, té diverses aplicacions pel seu enquadrament en ésser aplicat.

Sembla que la procedència del mateix prové de temps bastant llunyants, i fou aplicat per un senyor feudal que tenia un fill molt estremaliat, i aquest, quan el reconvenien per les seves entremaliadures, o no li permetia fer el que ell volia, es revolcava per terra patalejant com un desesperat.

Llavors va ésser quan el seu pare, en fer-li avinent semblants rebequeries, conten que acostumava dir: “No en feu cas, això és el derecho al pataleo”.

Fins aquí la història; ara passem a la realitat del moment.

L'Estat Major alemany i italià, d'acord amb el facciós i traïdor Franco, havien planejat, comptant amb tots els mitjans adequats, una ofensiva formidable, que partint de Terol devien portar a terme amb el fi de tallar les comunicacions entre València i Catalunya, cegant d'aquesta forma els llaços que uneixen el Govern Central amb el de la Generalitat.

Aquesta empresa la creïen sumament fàcil i senzilla, acostumats com estaven a assolir fàcils victòries en el Nord d'Espanya.

Mes el nostre comandament, donant proves irrefutables d'una visualitat profunda, ha desfet per complet tots els “castells” que ells s'havien forjat.

Les fórmules per a fer-la fracassar eren diverses, mes el comandament va creure prudent adoptar la més eficient, per tal que el cop fos més segur i quasi podriem dir-ne de mort.

La tan propagada ofensiva, de cop i volta, s'ha convertit en una desesperada defensiva, assolint visos d'una catastròfica derrota semblant o superior a les de Gualajara, Brihuega i Jarama.

A més, també, per virtut de la tàctica militar del nos-

tre comandament, s'ha reprès per part nostra la iniciativa, portant la batalla als llocs més convenients a les armes republicanes.

Per tant, el resultat positiu ha estat la reconquesta definitiva de Terol per a la República, i després ha portat fatals conseqüències als facciosos amb unes derrotes molt importants, que malgrat voler-les atenuar de cara al món, la premsa europea, incluint-hi la més favorable a ells, deixa entreveure i reconeix, la formidable organització, tàctica i força de l'Exèrcit Popular de la República.

Davant la impotència del seu exèrcit, els facciosos han emprat la tàctica més inhumana, han emprat la tasca de dedicar-se al bombardejament de les ciutats obertes de la reraguarda, sense cap objectiu militar determinat, i si únicament perseguir i realitzar la destrucció d'innombrables llars de ciutadans que resten descansant després del fadigós treball, i immolant un nombre considerable d'infants i dones que resten allunyats per complet de la guerra fratricida que ells han iniciat amb la seva revolta contra el poder legalment constituït per voluntat unànime del poble, únic sobirà del seu destí.

Aquesta forma de procedir entra de ple en la desesperació.

Vulgarment, en el món comercial, podem comparar-ho amb aquell comerciant que veu que el seu negoci ha entrat en l'etapa d'una quiebra ruïnosa. I és també, veritablement, el que podriem qualificar amb allò del “derecho al pataleo”.

No comptaven, ni esperaven tan sols, que la resposta a les fàcils victòries del Nord els resultés tan amarga i difícil de digerir; mes, paciència, que “a todo puerco le llega su San Martín”.

Catalans...!

Un record etern: **Francesc Macià**. — Un governant únic: **Lluís Companys**
Un sol pensament: **Catalunya**. — Una decisió ferma: **Guanyar la guerra**

